

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Parnassus Catholicus Sive Succincta Quorundam inter Religiones modernas discrepantium Dogmatum Poëtica enodatio

Mertz, Johann Wilhelm

Viennae Austriae, 1679

1. De Sanctis eorumq[ue] Invocatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9862

PARNASSI CATHOLICI QUÆSTIONES.

1. De Sanctis eorumq; Invocatione.	7. Virum Christus unam quoq; dederit speciem?
2. De Festis.	8. De Missâ.
3. De Cœnâ Domini.	9. De Ieiuniis.
4. De Transubstantiatione.	10. De Votis.
5. An Corpus Christi sit extra Esu?	11. De Papatu.
6. An Christus utramq; dederit speciem?	12. De Primatu Pontificis.

QUÆSTIO PRIMA, DE INVOCATIONE SANCTORUM.

Quæremus primò de Sanctis dequæ Beatis,
Num videant nostras, percipiantquæ preces?

Quod non, indè liquet: quia Christus solus & unus
Non alius salvat, justificatquæ Deus.

Pars Ne-
gativa.

Solus adorandus, solus Mediator, & ipse

Esaiæ 63.
Matth. 4.

Solus pro nobis statquæ, rogatquæ Patrem.

Solus non alius nos vultquæ potestquæ juvare,

1. Tim. 2.
Rom. 8.

Cur opus est alios fingere, totquæ Deos?

Se vult, non alios nos implorare Deastros,

Ad se, non alios, nosque venire jubet.

Matth. 11.
Deut. 13.

Solus nos audit, solusquæ abscondita novit,

Vnicus & solus Cardiognosta Deus.

Solus quid nobis desit super æthera novit,

Israël ignorat nos Abrahamquæ Pater,

A

In

Rom. 10. In solum Christum, Sanctos non credimus ullos,
 Cur quos ignoras supplice voce rogas?
 Christus, non Petrus, non ulla Maria redemit,
 Christus, non Petrus nos juvat atque beat.

Rom. 3. A Christo Sancti, non Christus pendet ab illis,
 Ut nos sic illi gratiâ egemus egent.
 Mortuus est Petrus, nil novit, cernit & audit,
 Ergò roga Christum, quem rogat ipse Petrus.
 Absque Petro Christus, sed Petrus non sine Christo,
 Omnia propitius quæ petis, ipse dabit.
 Cuncta hæc sunt cunctis certa indubitata, quid ergò
 Quærimus incertos invalidosque Deos?

*Pars affir-
 mativa,*

Omnia de Sanctis quæ sunt modo dicta beatis
 Haud ullâ dici cum ratione: patet.
 Namque Deus solus si est implorandus, & unus,
 Cur hominem imploras suppliciterque rogas?
 Nonne rogas homines, ut pro te Numen adorent?
 Et simul implorent, auxiliumque petant?
 An non sunt homines vivi super astra beati?
 An non, quæ miseri dona rogamus, habent?
 Quomodo sunt ergò cæci super æthera Sancti?
 Et surdi & muti & mortui & exanimis?

Sap. 3. An tibi qui vitam vivunt sine fine beatam,
 Sunt cæci, surdi, mortui, & exanimis?
 Sed perpende parum si vis cognoscere verum,
 Dicere, quod Sancti nil super astra sciunt:
 Nos neque cognoscant, videantque, nec ore precantes
 Percipiant: omni dic ratione caret.
 Nam si Mortales, & adhuc in corpore vivi
 Id poterant, Sancti quomodo non poterunt?

An

An nunc fortè minus poterunt, quàm tunc potuerunt ?
 Ergò beata soli fors magis atq; poli ?
 Si tunc orârunt miseri, jam fortè beati,
 Cur non orarent, suppetiasq; darent ?
 Et si pro Sanctis, nos quondam oravimus ipsi,
 Pro Nobis Sancti, cur rogo non rogitent ?
 Ingrati nimiùm nobis mortalibus essent,
 Si non orarent, si precibusq; preces
 Non compensarent, nec amicis rursus amici
 Aut memores Cives, fratricolæq; forent.
 Quomodo non nôrunt nos, si nos novimus ipsos ?
 Quomodo nil possunt, qui bona cuncta tenent ?
 Quomodo nil cernunt, cernentem qui omnia cernunt ?
 An nihil ille videt, qui bona cuncta videt ?
 Quomodo nil possunt, qui tot mirâcla patrârunt ?
 In terris quondam, quotidieque patrant ?
 An non sanarunt ægros, quicumque rogarunt ?
 An non curârunt noxia quæque pij ?
 An non per vestes, sudaria cingula & umbras,
 Plurima fecerunt, corpora & ossa quoque ?
 Scilicet in terris Sanctorum corpora & ossa
 Mortua fecerunt multa, & adhuc faciunt :
 Ipsæ animæ in cœlis felices atque beatæ
 Nil poterunt, quamvis nocte dieq; roges ?
 Dicere nempè volunt, quòd mortua corpora vivant,
 Sint verò ipsæ animæ mortuæ & exanimæ ?
 Sed si nil possunt, si nil super æthera cernunt,
 Si nil percipiunt, nilque juvare queunt,
 Quàmnam cum Christo, quâ sunt ratione beati ?
 An quod erant essent perpetuòque forent ?

*Vid. Augusti,
lib. 2. de Ci-
vil. cap. 8.*

*Marc. ult.
Act. 2. 5. 9.*

*20.
Act. 19.
4. Reg. 14.
Eccles. 58.
49.*

Psalm. 149. Quomodo compedibus Reges manicisque ligabunt?
Quomodo decernent omnia iudicio?

Luc. 16. Quomodo percepit clamantem Abrahamus ab orco
Ditem, cum peteret, dum pateretur, aquam?

Quomodo mendicum cognovit, & Angelus ipsum
Jam vitam functum vidit? ad astra tulit?

Quomodo suscepit gremio pater ille beatus?

Nonne beatus erat? nonne rogatus erat?

Hicque vides Sanctos non solum orare licere,

Quin etiam oratos saepe negare preces.

Ecco rogat dives, sed non rogat ipse rogatus,

At pro mendico non rogitante, rogat.

Cur? quia clamantem vivus non audit ipse,

Nec dedit afflicto, dum peteretur, opem.

Nunc vitam functus Sanctos implorat & ipse,

Sed frustra, referunt sic super astra vicem.

Impius ille tamen Sanctos & honorat & orat,

Spemque aliquam in Sanctis, subsidiumque locat.

Scilicet ex orco rogat impius, audit & illum

Sanctus Abram, & nos non audiet ille Pater?

Obiectio. Fortè dabis Sanctos per sese & spontè rogare,

Non tamen orandos: absona credulitas.

Nam si spontè rogant, quàm ratione rogandi

Non sunt, ne cessent, promptius atque rogent?

An quod quisque facit, per sese & spontè, rogatus

Amplius & longè promptius id faciet?

Ovid. lib. 2.

de Ponto.

Sic oratur homo mortalis, & Angelus, imò,

Elegia 11.

Vt quidam censent, Christus & ipse Deus.

Si non sciremus quod per se spontè rogarent,

Nemo imploraret, nemo rogaret eos.

Sed

Sed quia pro nobis scimus, quod spontè precantur,
Semper & assiduè sollicitèque Deum.

Idcirco audentes accedimus atque rogamus,
Ut non desistant, promptiùs atque rogent.

Si dicas : aliam de vivis esse sequelam,
Vivos vivorum posse rogare preces.

Objectio.

Non ita defunctos pro vivis, nec quoque vivos
A jam defunctis; vana loquela nimis.

Nam rogare Deum est animæ, non corporis actus,
Et sic audire & noscere & appetere.

Responsio.

Et quænam ratio est, Sanctos super astra beatos
Dicere defunctos? Exanimesque animas?

Quomodo ut acquirant vitam, moriuntur ijdem?
Quomodo si vivunt, mortuus ullus erit?

Si vivunt melius quam nos, ne dixeris illos
Ceum brutam extinctos, prorsus & exanimes?

Per mortem vitam, non mortem acquirimus, ista
Nos fugit, illa venit perpetuòque manet.

Si dicas : Solus Deus est orandus, & ipse
Solutus adorandus; dico negando prius.

Objectio.

Solutus adorandus, sed non orandus; id illi
Ac vni soli competit, hoc alijs.

Responsio.

Namque oratur homo, rectèque oratur, ut ipse,
Non tamen oratur, quem rogat ille, Deus.

Nec mihi tu dicas, hominem quod qui orat, adoret,
Aut credat stultus, quos rogat, esse Deos.

Quâ ratione Deos facit is, qui poscit ab ipsis,
Ut pro se Christum sollicitentque Deum?

Quomodo si Sancti dii sunt, orantur ut ipsum
Pro nobis Christum, sollicitentque Deum?

Aut tu quos oras, stultus fortassis adoras?
 At longè res est, oro & adoro alia,
Betten vnd anbetten/gracis dulia Latria,
 Sunt diversa nimis, ceu Deus est & homo.
 Christus adoratur, sed Sancti orantur, ut ipsum
 Orent, quem Sanctus, ceu quoque adorat homo.
 Falsum est ergo Deos faciat, quicumque beatos
 Invocat, ut Christum supplice voce rogent.
 Namque idcirco Deum facimus rogitare beatos,
 Ne quis fortè illos censeat esse Deos:
 Servorum namque est, non est rogitare Deorum,
 Testaturque alium, qui rogat, esse Deum.
 Falsum est pro nobis, quod Christus, ut impetret, oret,
 Sic etenim servus, non foret ille Deus.
 Qui si naturâ quod poscit & orat, haberet,
 Non ullam peteret, sed peteretur, opem.
 Atque hinc dum Sancti per nos orantur, ut orent,
 Esse illos servos, non probat esse Deos.
 Si dicas: Solus Mediator, itemque Redemptor
 Est Christus, nullus Sanctus is esse potest.
 Distinguo: Solus Mediator Sanguine Christus,
 Non prece, quâ medius quilibet esse potest.
 Et licet is solus possitque velitque juvare,
 Sæpè tamen non vult, id nisi per medios.
 An potuit solus totum convertere mundum?
 Ast quamvis potuit, non tamen id voluit.
 An potuit Jobbi, voluitque iratus amicis,
 Quin populo toti parcere Judaico?
 Et tamen id quamvis posset, velletque rogatus,
 Non nisi per medios, quos voluit, voluit.

Job. ult.
 Num. 14.
 21.

Hinc

Hinc etiam Moyſes Mediator, & ipſe ſequeſter
 Plebem interque Deum, dicitur, atque fuit.
 Nec tamen ut Chriſtus fuerat Deus ipſe Redemptor,
 Sed tantum precibus, tum Mediator erat.
 An non eſt ſolus Salvator Chriſtus JESUS?
 Sunt tamen hoc ipſo nomine multi alij.
 An potuit ſolus Chananæam alioſque juvare?
 Et tamen id voluit, non niſi per medios.
 Sic quamvis ſolus poſſitque velitque juvare,
 Sæpè tamen non vult, ceu modo dicta probant.
 Sæpè petit Moyſes, Danieles & Samueles,
 Sæpè petit Jobbos: quos vocat ipſe Deos.
 Quin etiam hos ipſos (aliàs quos audit, amatque)
 Sæpè licet rogent, non tamen audit eos.
 Hinc illa ipſius vox eſt, convertere ad ipſos,
 Si qui ſunt, Sanctos: Ecce quid ipſe monet?
 Si fors de Sanctis vivis ea dicta putâris,
 Nemo poſt mortem deſinit eſſe quod eſt.
 Si Sanctus fueris, Sanctus ſuper aſtra manebis,
 Quod poteras poteris, namque beatus eris.
 Si ſolus Deus eſt (ut vis) orandus & vnus,
 Cur homines vivos Chriſtus adire jubet?
 Cur Paulus vivos toties implorat & orat?
 An non ſunt Sancti vivi? hominesque pij?
 Aſt dicunt Nobis quibus eſt cum pugna beatis.
 Quid mihi cum Sanctis Fictitijsque; Dijs?
 Si Chriſtum teneas, Sanctos cur quæris inanes?
 Cur rivos ſequeris fons tibi dum ipſe patet?
 Cur ſervos rogitas, jubeat cum ſe ipſe rogari?
 Quod debes Domino cur tribuis famulo?

Deut. 5.

Gen. 48.
Jud. 3.

Matth. 19.

Pſal. 81. 83.
Ioan. 10.
Job. 5.
Jerem. 14.

Ioan. 5.

Hebr. 13.
Coloſſ. 1. 3.
1. Tim. 5.
2. Teſſal. 3.

Objectio.

Chri-

Genes. 3. Christus, non Petrus Deus est; non ipsa Maria
Esai. 48. Contrivit colubri, Christus at ipse caput.
Philip. 4. Hic honor, hæc nostri solius gloria Christi est,
 Illi, non alijs flectitur omne genu.
 Responso. Ast hæc ut fatear, sunt prorsus inania verba,
 Verba omni solidâ, quæ ratione carent.
 Quid mihi cum Sanctis, inquis, quasi cura sit ipsis
 De te non Sancto, forsitan & reprobo?
 Quos si etiam lachrymis dives velut ille rogares,
 Responsum ferres fortè, quod ipse tulit.
 An nescis Sanctos gladios, ferrumquè tenere,
 Ut te per medium, nil miserando secent?
 An nescis Sanctos cum Christo Iudice quondam
 Condemnatos, tequè tuiquè pares?
 Et tum quid facies? nùm Christum fortè vocabis?
 Iudicium at Sanctis tradidit ille suis.
 Absque suis Sanctis si quem damnare scelestum
 Aut vellet Christus, quemque beare pium,
 Haud secum Sanctos adduceret ense paratos,
 De te vindictam sumere promeritam.
Psalm. 149. Nonne tenent gladios, manicasque & vincula Sancti,
 Ut stringant Reges, discutiantq; tribus?
 An ignorabunt ergò quid feceris ipsis?
 An te non spernent? tu quia spernis eos?
Luc. 10. An qui spernit eos, Dominum quoq; spernit eorum?
Psalm. eod. An non Sanctorum gloria, & ipsa Dei est?
 Ergò de Sanctis, de Divis deq; Beatis,
 Et de Iudicibus, Vindicibusque tuis,
 Quid posthàc credas, quid dicas quidquè loquaris,
 Ne fors impingas garrulitate, vide.

Si tibi cum Sanctis nostris nihil esse putaris,
 Ast ipsis tecum nonnihil esse puta,
 Judicio illorum tu stasque cadesque supremo,
 Non illi, ut reris, vaniloquendo tuo,
 Esto memor Sanctis quod fit, Christi; Ministris,
 Non ipsis fieri, sed fieri Domino.
 Quicquid enim ex minimis uni fecistis, id ipsum
 Non ipsis, inquit, sed mihi feceritis.
 Cumque aliter Sanctos, nisi non oremus & orent,
 Nonne unum & solum prodimus esse Deum?
 Quem nos cum Sanctis pariter, Sanctique vicissim
 Orant nobiscum: quod scelus istud age?
 An orare Deum, Sanctos, hominesque piaculum est?
 An quicquam res hæc impietatis habet?
 An sic detrahitur quicquam vel gloriæ, honori,
 Vel Christi merito, vel proprio officio?
 Anne vides, Sanctos dum poscis adire tribunal,
 Et Christi genibus se dare supplicibus:
 Seryari, augeri, simul ostendique supremam,
 (Non tolli aut minui, ut vulgus inane putat)
 Christi Majestatem, & honorem & gloriam, & ipsos
 Sic servos, Christum, sic remanere Deum?
 Gloria quod Christi Sanctis tribuatur honorque,
 Atque loco Christi constituamus eos?
 An Deus ille tibi est, qui supplice voce rogatur,
 Ut pro te roget supplice voce Deum?
 Dum Sancti Christum pro te super astra precantur,
 Testantur Christum nonne precando Deum?
 Quod si quando ferant ut opem salventque, rogantur
 Sancti, solius quod patet esse Dei;

Matth. 25.

Quomodo
Sancti invocantur?

B

Non

Non debes sensum tibi sic confingere falsum,
 Id quasi, quod Christi est, attribuatur eis.
 Id falsum esse vides : homines sic namque rogantur,
 Nec tamen idcirco, sunt velut ipse Deus.
 Sic ergo verè, sic sensum intellige sanè,
 Cùm petitur, nos quòd Virgo Maria juvet.
 Quod sit Salvatrix, Mediatrix, Auxiliatrix,
 Spes, Dea, confugium, vita Salusque hominum;
 Id non divino, sed nostro intellige sensu,
 Hoc est humano, persimilique modo.
 Nam non simpliciter petitur quod dent, sed ut illa
 A Christo exorent, obtineantque prece.
 Hoc autem servos (quamvis super astra beatos)
 Subjectos Christo, non probat esse Deos.
 Si, quæ sunt Christi, tribuuntur fortè Mariæ
 Non stolidè, ut dixi, percipe, sed solidè,
 Non quod sit talis per se, vel talia possit;
 Sed quia progenuit, cùm tribuuntur ea.
 Ergò quod est Christus, quod datque facitque, Mariæ,
 Sæpè dare & facere, & dicitur esse quoque.
 Illâ nimirum tantum ratione, quòd ipsa
 Ipsum progenuit, qui est, dat & illa facit.
 Nam nisi cœlesti virtute operante, per ipsam
 Ipse datus nobis, progenitusque foret,
 Jam genus humanum non esset ab hoste redemptum,
 Jam spes æternæ nulla salutis erat.
 Ergò Redemptorem, quia protulit atque salutem,
 Hinc Spes, hinc Vita, hinc dicitur esse Salus.
 Quod causa est causæ, causati causa vocatur,
 Nunc, quod sit Christi causa Maria, patet.

Re-

Rectè igitur Christus quæcunque operatur, & ipsa,

Dicto nempè modo, causa Maria facit,

Quamvis intimiùs si rem perspexeris ipsam,

Nil nisi per Christum, Virgo Maria potest.

Est autem dubium nullum, quin omnia possit,

Ecquid enim Matri, si petat, ille neget?

Et quia nec Sancti sine Christo, nec sine Sanctis

Ipsè quoque est Christus, nec sine utrisque Deus?

Sanctos si teneas, Christumquè Deumquè tenebis,

Sanctos qui spernit, spernit & ipse Deum.

Si Christus non est sine Petro, tu sine Petro

Ad Christum Dominum quomodo pervenies?

Sed Christus, dices, ad se Patremquè venire,

Non jubet ad Paulum currere, sive Petrum.

Sic benè non loqueris, nec scis quid, quævè loquaris,

An non cum Sanctis qui venit, ille venit?

An non pervenit Paralyticus ille grabato

Latus & oblatas? ceu quoque multi alij?

An non per rivos directo Calle venit

Ad fontes ipsos? per famulosquè ad heros?

Sive ergò ad Christum solus, seu veneris unà

Cum multis alijs, nonne perindè venis?

Sed memor esto, Deum non exaudire scelestos,

Quamvis cum Sanctis omnibus usque rogent.

Nam Peccatores quòd non exaudiat, ipse

Dixit, & Exemplis sæpè probavit idem.

Antiochum quondam frustra rogitàsse memento,

Nec reperisse Esau cum lachrymis veniam.

Sæpè Deus solos, quos exaudire precantes

Non vult, per medios vultquè juvatquè alios.

Luc. 10.

Objectio.

Responsio.

Marc. 2. 6.

Ioann. 5. 11.

Act. 5. 9.

Ioann. 9.

2. Mach. 9.

Hebr. 11.

Iob. ult. Vult Jobbos, Moyfes, Danieleſ, vult Samueles,
 Vult Juſtos, Sanctos, vult homineſquē pios.
 Hoſ vult, te non vult, ſed pro te vult tamen ipſoſ
 Audire, hoc conſtat, nemo negare poteſt.
 Hinc ea ſunt ſummi (niſi fallor) verba Tonantiſ,
 Ite meum ad ſervum Job, quia Sanctuſ iſ eſt.
 Hunc volo pro vobis, non voſ audire precanteſ,
 Ecce quid ipſe velit, quid jubeatquē Deuſ ?
 I modo, tu dubita, nūm Sancti ſcilicet orent ?
 Nūm vivant, videant, percipiantquē preceſ ?
 Fac Sanctoſ ſurdoſ, mutos, cœcoſquē ſepultoſ,
 Dic animas ipſaſ, ſi libet, exanimeſ.
 At certè vivunt homineſ ſuper aſtra beati,
 Et cum poſſideant omnia, & ipſa dabunt.
Objeſtio. Sed DICES; Chriſtuſ ſoluſ juvat, atquē juvare
 Soluſ non aliuſ (quiſquē ſit ille) poteſt.
Reſponſio. Reſponſum eſt ſupra: nam quamviſ poſſit idipſum,
 Non niſi per Sanctoſ ſæpè fit, atquē facit.
 Quidquid fecerunt quondam faciuntquē beati,
 Id facit & fecit Chriſtuſ & ipſe Deuſ.
 Quin etiam Sancti faciunt, quæcunquē per ipſoſ
 Æq; facit, primam cauſa ſecunda movet.
 Et noſ quæ facimur, facit iſ quoque, ſed tamen iſthæc
 Verè etiam facimur, quæ facit ipſe Deuſ.
 Sic quæcunquē homineſ faciunt, facit ipſe per ipſoſ,
 Et quod cauſa facit prima, ſecunda facit.
 Dicere, ſic falſum eſt, homineſ nil poſſe beatoſ,
 Cūm vivi in terris plurima præſtiterint ?
 Si nondum Sancti poterant quoſcunquē juvare,
 Illorum peterent qui reverenter opem;

Quo-

Quomodo nil poterunt nunc omni ex parte beati?

Núm Cœlum tollit, terra quod ipsa dedit?

An non Christus ait, qui credunt omnia possunt?

An non Christus ait, qui petit accipiet?

An non Paulus ait, per Christum se omnia posse?

An non in Sanctis mirus & ipse Deus?

Omnia sed quamvis possint præstare petenti,

Nil tamen ex propriis viribus, aut meritis.

Sed tantùm Christo precibus tribuente beatis,

Omnia qui solus, datquæ potestquæ Deus.

Sicque rogando juvant, simul impetrando quod orant,

Omnia dicuntur posse simulque dare.

Sic Petrus claudos, cœcos curavit & ægros,

Id tunc si potuit, nunc quoque posse puta.

Nam vires Cœlum non tollit, sed superaddit,

Nec vitam minuit vita beata poli.

Si tu aliter Sentis, de Sanctis Sancticolisquæ

Vel benè non Sentis, vel malè verba capis.

Discretum à vero est Sanctos quòd qui oret, adoret,

Orare & Sanctos, esse negare Deum:

Non etenim Sanctos qui supplex orat, adorat,

Sed rogat ut secum, quem rogat ipse, rogent.

Vnum namque Deum precibus concordibus orant,

Anne hoc est Christum, vel renegare Deum?

Et quæ ista est hominum Sententia fortè putantùm

Quòd rogitare Petrum, sit renegare Deum?

An negat is Christum, Petrum qui poscit ut ipsum

Et pro se Christum, quem rogat ipse, roget?

Estquæ hæc Sanctorum propriissima gloria, honorquæ,

Vt quodcunquæ petant, protinus accipiant.

Matth. 23.

Marc. 9. 11.

Ioan. 24.

Philip. 4.

Psal. 67.

AE. 3.

Ioan. 14. 15.

Luc. 16. Quod si quæ poscis, subito non accipis, ipsum
 Te dici reputa conditione parem.
 Qui licet oraret, Sanctosque Deosque vocaret,
 Atque adeo innumeris, flebilibusque modis:
 Non potuit Numen precibus, nec flectere divos,
 Et tu spretores, velle Juvare putes?
 O te infelicem miserumque & forte scelestum!
 An quoque de Sanctis dignus es ipse loqui?
 Christus amat Sanctos, non curat amatvè scelestos,
 An non per Sanctos multa stupenda facit?
 Ergo si hos habeas, Christum quoque certus habebis
 Pro te, ne dubites, te quoque habere Deum.
 Sunt etenim juncti Christo, semperque manebunt,
 Nec sine sunt Sancti sanctificante Deo.

Objectio. Sed DICES: Sancti non norunt abdita cordis,
3. Reg. 8. Solus enim cordis cognitor ipse Deus.

Responsio. In vanum rursus loqueris: si namque reveles
 Verbo vel nutu cor, patet omne statim.

Quomodo Sancti, quæ in terra fiunt, cognoscant? Cum Sanctos oras, quæ sunt in corde revelas,
 Abdita sic cordis, noscere quisque potest.
 Sed quamvis etiam taceas, nec voce reveles,
 Mille modis alijs noscere cuncta queunt.

Quomodo Sancti cognoscant? Omnia namque Deo possunt pandente videre,
 Ceu sacri vates abdita cuncta vident.
 An fortasse minùs Sanctos, quàm posse Prophetas,
 Persuasus credes? nonne profana fides?

Sancti omnia in Deo vident. Cumque Deum videant, in quo sunt omnia quæ sunt,
 Quomodo non etiam cuncta videndo vident?
 Res omnes Deus est, rerum speculumque refulgens,
 Hoc certè in speculo cuncta videre queunt.

Rur-

Rursus ab Angelicis cognoscunt mentibus illa,
 Per quæ animas hominum, quæ fuerant hominum.
 Quarum perpetua est de terrâ ascensio ad illos,
 At quæ illi in terris sunt ubicunque volunt,
 Hinc sæpè apparent, abscondita multa revelant,
 Dicunt prædicunt, multa futura monent.
 Litteræ erunt testes, quas vitâ functus Helias 2. Paral. 19.
 Ad Regem Joram scripsit & admonuit,
 Sic Samuel Saûli post mortem apparet, & illum 1. Reg. 28.
 Increpat, objurgat, multa futura monet,
 Verùm si Sanctos, ut sunt, fateare beatos,
 Hoc ipso affirmas, omnia Nosse quoque.
 Nam si nil nossent; Sancti nullatenus essent;
 Quin potiùs Trunci, nec super astra forent.
 Ecquid enim esse putas hominem super astra beatum?
 Qui quæ velle potest, illa & habere potest.
 Jam quid velle potest si nil sciat? an quoque non scit,
 Quæ poterat nondum scire beatus humi?
 Ipsa ergò in cœlis perfectio plena requirit,
 Vt sciat & possit cuncta beatus homo.
 Nulla est Sanctorum, cuncta ignorantia nostra est,
 Et modo quæ nescis, post super astra scies.
 Dic mihi, si cupias vel tu ipsemet esse beatus,
 Si nil sciturum te super astra scias?
 Sic Sanctorum fors quæ status quæ miserrimus esset,
 Si nihil humani plùs, velut ante sciant?
 An saltem fratres proprios, matres quæ patres quæ
 Cernent, cognoscant, percipiant quæ suos?
 An fortassè minùs cernent, facient quæ beati,
 Quàm ille Gehennali dives in igne miser?

Luc. 16.

Qui

Qui Fratres novit, pro Fratribus atque rogavit,
 Pro se quin etiam, nil tamen obtinuit,
 Si verè id factum est, Sanctos probat esse rogandos,
 Si non : res similem debet habere modum.

Obiectio. Sed fors objicies ; sanctos orare, quòd orent
 Pro nobis Christum propitiumque Deum ;
 Non jusse Deum, Sanctos fecisse nec ipsos,
 Atque orare ipsum tutius esse Deum.

Responsio. Præcepisse Deum nulli docuere Fideles,
 At si non jussit, nec tamen id vetuit.

*An Sancti
 pro nobis
 orent.* Et quia non vetuit, faciendum cûiq; reliquit
 Liberum, & in proprio cûilibet arbitrio.

Verùm cur jubeat natura quòd indita dicat ?
 Quòd ratio suadet ? Vita beata probat ?

Sunt homines Sancti, sunt vivi, suntque beati,
 Sunt justii, accepti perpetuòque Deo.

Sunt Fratres nostri, Cives, cognati & amici,
 Nos miseri, de ipsis nec malè promeriti.

Cur non orarent ? cur non oremus & ipsos ?

Quorsum mandatum quæris & Imperium ?

An fortassè Deus jubeat cogatque rogare,

Quod tibi, non ipsi proficit atque opus est ?

Si vis, siq; egeas precibus compelle Beatos,

Tu miser infœlix, nemo beatus eget.

Commendare Deo te Sancti in sydere possunt,

Tu, rogo, quid Sanctis proderis aut dederis ?

Ergò penes nos est Sanctos orare quòd orent,

Sed penes est illos, si rogitare velint.

(res.

Non modò non quæruni, cupiuntvè, rogantvè, quòd o-

Quin etiam orati sæpè petita negant.

Exem-

Exemplo dives tibi sit sæpissimè dictus,
 Qui licet oraret, nil tamen obtinuit.
 A te, ne dubites, Sancti nihil usq; rogabunt,
 Tu verò cupies, si quid habere petes.
 Res tua non Sanctorum agitur, tu scandere ad illos,
 Non illi ad te descendere quippè petunt.
 Te sine semper erunt Sancti super astra beati,
 Tu miser in terrâ semper egenus eris.
 Ergò mandatum posthâc non quærito: si vis,
 Ora, si non vis, linque: quid indè rogo?
 Consilium est, non est præceptum, nemo quod ores
 Cogit, si sapias, tu tamen id facies.
 Una est Nobiscum (ut nôsti) communio Sanctis,
 Si non orarent, mutua nulla foret.
 Ut Sancti ad cælum quondam Christumq; venirent,
 Nos nostris votis Juvimus ac precibus.
 Cur illi immemores, ut nos veniamus ad ipsos,
 Non etiam orarent? ora manusq; darent?
 Jam verò Exemplum Sanctorum quale requiris?
 An non Exemplum Dives is esse potest?
 An non suppliciter pro seq; suisq; rogavit?
 Nec tamen obtinuit? styx quia causa fuit.
 Qui si vixisset sanctè, in terrâque fuisset
 Mortuus & vivus, promeruisset opem.
 Angelus (ut sacri tradunt, perhibentq; Prophetæ)
 Ad Christum nostras fert super astra preces.
 Jam quoque perspicuum est, homines orare vicissim,
 Qui necdum Sancti sunt, neq; fortè pij.
 Tu quoque quòd Christus pro nobis ipsemet oret,
 Das & concedis: Nunc ita colligito.

Exemplum
 Invocatio-
 nis.

Tob. 12.
 Apoc. 5.

Jacob. 5.

C

Si

Si mortalis homo Sanctis minor, Angelus ipsis
 Par, Christus major, pro te alijsque rogant:
 Ex quanam causâ Sanctos orare negabis?
 Præfertim de ipsis qui sumus id meriti?
 Si rursus dicas: Sanctos orare, fatendum,
 Non tamen orandos, hoc vetuisse Deum.
 Quàm fallare vides: nam ullos vetuisse Prophetas,
 Vel Christum, falsum est, consuluisse patet.
 Sed nec adorantur, sed tantùm orantur, ut orent,
 Illud, non istud, pagina sacra vetat.
 Atque ex illo ipso, quia spontè precantur & orant,
 Orandos rectè dixeris esse quoque.
 Propterea oramus, quia constat spontè rogare,
 Rivus hic ex illo fonte patente fluit.
 Hinc est damnati quòd non orantur ut orent,
 Namq; nec orati, nec quoque spontè rogant.
 Si tamen hos ipsos cum fructu orare liqueret,
 (Ut Sanctos aliâ parte rogare liquet)
 Hos quoque, quis dubitet, simili ratione liceret
 Orare, ut peterent, quod quoque spontè petunt.
 Ergò quòd Sancti pro nobis spontè precantur,
 Nos, sequitur, rectè posse rogare quoque.
 2. Mach. 5. Rursus & Onias, Jeremias atque Propheta
 Pro populo (ut perhibent Biblia Sacra) rogant.
 Quàm quoque sollicitus fuerit pro Rege Propheta
 2. Paral. 19. Mortuus Helias, Biblia dicta docent.
 Baruch. 3. Ut quoque defunctos Deus exaudire precantes
 Dignetur, Baruch nonne Propheta rogat?
 Genes. 48. Imploretur, ait Sanctus Patriarcha Jacobus,
 A natis nomen, post mea fata, meum.

Sic

Sic quoque se memorem nostri fore, scribit apertè
 Petrus post mortem, post obitumque suum. *2. Pet. 1.*
 Tùm, Scriptura inquit, (post mortem nempè) petetis,
 Et Pater effusas audiet ipse preces. *Iuan. 16.*
 Clamabunt (vates inquit) super astra Beati,
 Anteaquam clament, audiet ipse Pater.
 Christus ait Sanctis Patrem dare cuncta rogata,
 At pro se Sancti, nil super astra petunt. *Iuan. 14. 16.*
 Ergò rogare liquet Divos super astra rogatos,
 Constat & audiri, constat & accipere.
 Ergò dabunt pariter quòd habent, precibusque juvabunt;
 Tu modò quid facias, quid dubitesque, vides.
 Alter ut alterutro pro oremus, ubique monemur, *Iacob. 5.*
 An non sunt homines, qui super astra sedent?
 An non sunt Iusti? Sancti? summèque beati?
 Cur rogo non rogitent? Cur rogitare times?
 Cur Sanctos orare times trepidasque beatos?
 Cum vivos ores, terricolasque homines?
 Ut Sanctos divosque homines, memoresque juberis,
 Non veluti Christum, vel rogitare Deum.
 Dumque rogas Sanctos, ut pro te scilicet orent,
 Christum, non Sanctos sic rogitando rogas.
 Sicque vides cultum Sanctorum Numinis esse,
 Nimirum in cuius nomine cuncta petis.
 Propterea ad Sanctos quæcunque oratio tendit,
 Per Christum finit; quod probat esse Deum.
 Prætereà Exemplum quia quæris & exigis, orbem
 Do totum, do omnes, sunt quot ubique homines.
 Quotquot post Christum Christi vixere fideles,
 Sic tenuere omnes, sic docuere Patres.

Ora pro nobis Laurenti Ambrosius orat,

*Serm. 2. de
Assumptat.*

Sic Augustinus Sancta Maria juva
Fœmineum sexum devotum, Sancte Joannes

Ora pro nobis, Basilius rogitat.

Petrum cum Paulo Chrysofomus & duodenam

Ecce rogat turbam & Discipulos Domini.

Victor Paulinus : Patriarchæ orate Prophetæ

Sancti pro nobis : quid rogo dicta volunt ?

Rampertus, Bernard, Damascus, Honotius atq;

Severus, Sanctus Zosymus, Hillarius ;

Sunt tot Concilia & veterum Patrum monumenta,

Nec non Sanctorum scripta probata tibi.

Quid nunc de divinis & cultu quæso videtur ?

Annon fortè vides dogmata sancta Patrum ?

An sic persuasus teneas verumq; putares,

Tot sanctos Patres insipidos stolidos ?

Et te præ tantis, & tot præcellere solum

Sanctis, & Veterum dogmata falsa putas ?

Vni tercentum & plures postponere mallet ?

O quænam hæc mens est ? quod rationis id ens ?

An proprium tantis Patribus præferre cerebrum ?

Incautusquæ velis spernere Concilia ?

Jam cui non mundus satis est, satis esse nec ipsa,

Quam frustra jactat, pagina sacra potest,

Nam quòd sit Verbum Domini Scriptura, quis unquam

Nôsset, ni mundus diceret esse, rogo ?

Sacram hic Scripturam sacrosq; fuisse Prophetas

Testatur, si errat, quomodo certus eris ?

Ast si non errat, cur implorando beatos

Errasse affirmas ? nonne profana fides ?

Aut

Aut errare potest mundus credendo, docendo,
 Aut errare nequit: si nequit, ergò tene
 Quod docet & credit: si sic, nec credere Christo
 Aut verbo poteris: Cur ita? Causa patet:
 Nam quòd sit Verbum Domini Scriptura sacrata,
 Nì mundo credas, non aliundè scies.
 Si mundo hoc credis, cur non & cœtera credis?
 Si credis majus, crede perindè minus.
 Si sacrum quæras exemplum: attende rogantem
 In flammis ditem, nonne gemendo rogat?
 Nonne ad Abram clamat? clamantem nunquid & audit,
 Nec tamen exaudit? multa tamen monuit.
 En verum en vivum exemplum, si plura requiris,
 Ne forsan fias tu quoque tale, cave.
 Namque Deus réprobos, licet ipsi omnesquæ rogarent
 Iphis pro Sancti, non tamen audit eos.
 Et modò quos spernis, ne postmodo seriùs ores,
 Prospiciendo vide, nam tua res agitur.
 Ergò consilio Sanctos meliore rogato,
 Ne post non possis, quando rogare velis.
 Nam sic non solùm Sanctos, sed habebis & ipsum
 Sanctum Sanctorum, propitiumquæ Deum.
 Nam tua & ipsorum Sanctorum oratio ad unum
 Et solum tendit, dirigiturquæ Deum.
 Et sic de nostris resoluta est quæstio Sanctis.
 Pergamus porrò ad cœtera, Dive juva.

Ioan. 3.

